

Vigil for Jimmi Bøgebjerg Petersen og Erik Berre Rolandsen

Vi skal i dag tage afsked med overkonstabel Jimmi Bøgebjerg Petersen fra kommandodelingen i Bravo-kompagniet og overkonstabel af første grad Erik Berre Rolandsen, infanterikampkøretøjss-skytte i 3. deling i Bravo-kompagniet.

Den sidste dag, den sidste time, den sidste patrulje. Så hårdt har I arbejdet i Bravo-kompagniet, så mange trængsler havde I udstået, og midt i glæden over at kunne tage tilbage til Price og begynde overdragelsen til Bravo-kompagniet hold 10 rammer katastrofen.

En meget kraftig sprængladning rammer jeres infanterikampkøretøj, og på et øjeblik er alting ændret. Hurtigt tililende hjælp kunne ikke redde hverken Jimmi eller Erik, der blev revet væk fra os, væk fra deres familier og denne verden.

Vi var ved at være færdige med vores opgave. Vi talte alle ned til gensynet med vores kære i Danmark. Der var kun 10 dage tilbage for Erik og Jimmi. De skulle bare lige løse den sidste opgave.

Det er en voldsom og tragisk oplevelse at miste en af sine venner eller kolleger. Og hver gang det sker, sker det, mens vi mindst venter det. Denne gang er det mere end dobbelt så forfærdeligt. Vi har mistet to gode soldater, to livskraftige mennesker, hvis lys, der brændte så kraftigt, nu er slukket.

Mindet om Erik og Jimmi har brændt sig fast i os.

De havde begge det til fælles, at de var samlingspunktet blandt de mennesker, der var omkring dem. De var begge viljestærke på hver sin måde. Og de var begge to højt elskede i kompagniet. Men de var også forskellige og var forskellige steder i deres liv, da det sluttede så brat.

Jimmi, du blev såret på hold 4, skudt i hånden og i brystet. Du rejste dig og trænede dig selv op og var klar til Hold 9. Du ville gøre det færdigt, det du havde sat dig for – også selv om det tog lang tid og var hårdt og krævende. Du havde også lagt planer for fremtiden. Du ville renovere dit hus og finde en ny udfordrende opgave i forsvaret.

Du var fyldt med energi, og man kunne ikke undgå at bemærke dig og tænke "hvilken energi". Altid en frisk og kæk bemærkning, altid til stede der, hvor du var.

Erik, du var en glad mand, der glædede sig inderligt til gensynet med dine to børn og din hustru. Dine nærmeste kammerater var ikke i tvivl om, hvor meget din familie betød for dig. Du var blandt de bedste infaterikampkøretøjsskytter-skytter i kompagniet, fordi du altid var dybt engageret i det, du foretog dig. Du var højt begavet og i stand til at sætte dig i andre menneskers sted, og det gjorde det naturligt for dig at være talsmand. Et arbejde du gjorde godt. På din egen stille måde forstod du at fortælle om de udfordringer og frustrationer, som du gerne ville have fokus på.

Det er smerteligt at skulle tage afsked med jer i dag. I skulle have været i blandt os og rejst hjem sammen med os. Og vi ville have sagt på gensyn. Nu bliver det i stedet et tårevædet farvel for altid.

Vores tanker går til jeres efterladte, Jimmis familie og Eriks hustru og to børn, der i dyb sorg venter på jer i Danmark.

Vi vil savne jer dybt, og I vil ikke blive glemt!

Ære være jeres minde